

PHẦN 8

Tiếng ly tách loảng xoảng cụng vào nhau nghe thật vui tai, còn tiếng cười đùa giỡn hót lại càng chất chứa hơn nữa. Cả một đám người mặt đỏ bừng, cụng ly chan chất, trũng giỡn bạo đạn như ở chốn không người khiến những người đàn hoàng, lớn tuổi phải cau mày khó chịu - điển hình là ông bà Khang và ông bà Mai.

Bà Khang nhìn con dâu sắc sỡ trong bộ váy mau cam cổ nhún bèo, phô ra cả nửa bộ ngực trắng ngần, tà xẻ cao lộ gần hết đùi đang ngả ngớn giờ cao ly cụng “trăm phần trăm” với đám khách náo nhiệt nọ thì ngao ngán lắc đầu, nhìn bà sui gia hồi nhẹ nhàng mà chua chát:

- “Gái một con trông mồn con mắt”, nhưng tôi thấy mẹ bé Mi muốn xoi lưng mắt người ta luôn đó chị.

Bà Mai sượng sùng cổ bào chữa:

- Tụi trẻ bây giờ có nhiều kiểu ăn mặc mode lắm. Mình lạc hậu rồi, không theo kịp thị hiếu của tụi nó đâu.

Ông Mai xen vào với vẻ bất bình:

Tôi đồng ý với chị sui. Con Huyền Thư làm nhiều trò dị hợm quá, coi không được mắt chút nào. Đám thôi nói con nó mà ở ngoài nhìn vô tướng đám cưới nó chứ, thậm chí không biết chồng con là ai luôn.

Bà coi răn dạy lại nó đi.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, bà Khang phải tìm lời hòa giải cho hai ông bà sui:

Nó ham vui chút thôi chứ chưa có gì nghiêm trọng. Đã dựng vợ gả chồng rồi thì để tụi nó tự bảo ban nhau, mấy ông bà già mình đừng xen vào chỉ lớn chuyện.

Tuy nói vậy nhưng lòng bà chán nản vô cùng. Càng nghĩ càng thương con trai mình quá vô phước. Hiện giờ bà đang băn khoăn không biết mình ngăn cản không cho Sỹ Đông ly dị là tốt cho con hay gây đau khổ cho nó nhiều hơn?

Ông Khang chợt nhìn sui gia, lên tiếng:

- Tôi chịu ồn ào lâu không nổi, đành chào anh chị để về trước vậy.

Ông bà Mai cũng đứng lên theo:

- Tụi tôi cũng về. Nhiệm vụ của mình đã xong rồi, nấn ná làm gì nữa.

Cả bốn người ra đến ngoài sân của nhà hàng mới thấy Sỹ Đông đang đứng hút thuốc một mình - thật chơ vơ, lạc lõng.

Không hẹn mà nên, hai bà mẹ đều buột miệng hỏi:

- Sao con lại ở đây?

Sỹ Đông đáp với vẻ chán chường:

- Trong đó làm gì có chỗ cho con? Bốn ông bà sui nhìn nhau ngậm ngùi.

Ông Mai gượng gạo khóa lắp:

- Cái nghề làm quảng cáo của Huyền Thư phải giao tiếp với đủ hạng người nên phong cách của họ hỗn tạp lắm, mình không thích ứng được đâu.

Bà Mai thấp thỏm hỏi con rể:

- Bé Mi đâu con?

Sỹ Đông chỉ tay ra chiếc ghế đá dưới gốc cây:

Thím Mười đang ãm nó ngủ.

Ông Khang nhanh chóng đưa ra quyết định:

- Con với bà Mươi đưa bé Mi về nhà cho nó ngủ. Còn mẹ nó khi nào tan tiệc về sau.

Nhìn cảnh Sỹ Đông lăm lũi ngồi một mình ở băng ghế sau xe, không ai là không nỡ nề.

Đang xem tài liệu để mai đi làm sớm thì có tiếng gõ cửa phòng, Sỹ Đông nhú mồm: "Khuya lắm rồi, ai còn thức vậy?"

Anh mở cửa và ngạc nhiên khi nhận ra người đứng trước mặt là Huyền Thư.

Anh đứng chân trước cửa, không có biểu hiện nào là muốn nói chuyện với cô vào giờ này, hỏi cụt ngủn:

- Cô cần gì?

Ngửa cổ ra sau cười lạnh lớt, Huyền Thư thủng hình đáp:

- Cần nói chuyện với anh!

- Sỹ Đông xua tay?

- Để mai nói. Tôi buồn ngủ lắm, không muốn nghe.

Huyền Thư vẫn giữ nụ cười ranh mãnh trên môi, kéo dài giọng:

- Mai thì anh lại đi làm sớm, tiếp tục kéo dài cái điệp khúc "bận rộn" chứ gì?

Mùi nước hoa Chanel (dư hương của bữa tối ban tối) ngào ngạt lớn vờn trong không gian, cộng hơi bia rượu từ hơi thở người đàn bà tạo cho Sỹ Đông cảm giác ngọt ngào, khó chịu. Anh xẵng giọng:

- Cô về phòng ngủ đi. Tôi chỉ nói chuyện với người tỉnh táo thôi.

Huyền Thư nhướng mắt giễu cợt:

- Thì tôi vẫn tỉnh như sáo đây chứ.

Chán ngán, Sỹ Đông lui vào trong, khép cửa lại nhưng người phụ nữ đã tinh ranh chớp lấy thời cơ, nhảy tọt vào phòng ngay khi anh vừa nhích chân.

Thế là Sỹ Đông có muốn đuổi ra cũng không được vì nhìn điệu bộ ngoan cố của cô ta cũng đủ biết nếu đêm nay không đạt được ý nguyện thì anh đừng hòng được ngủ yên.

Không biết làm sao hơn, Sỹ Đông đành cất tiếng với vẻ khinh ghét lộ rõ trên mặt:

- Nói nhanh lên rồi ra ngoài cho tôi làm việc.

Nhìn xấp giấy tờ ngổn ngang trên giường, Huyền Thư gật gù:

- Chăm chỉ thật đó! Hèn gì không cần vợ vẫn ngủ khỏe hết đêm này qua đêm khác.

Sỹ Đông lạnh lùng:

- Tôi không có thì giờ nói chuyện nhảm nhí. Nếu cô cố tình quấy rối thì tôi sẽ xuống phòng khách ngủ.

Nói dứt lời, anh quơ chiếc gối đi ra cửa.

Huyền Thư lật đật chạy tới chặn ngay cửa, bướng bỉnh thốt lên:

- Anh mà ra khỏi phòng thì tôi la lớn lên cho cả nhà cùng thức hết đó.

Biết cô ta nói là làm chứ không dọa suông, Sỹ Đông đành ngồi xuống ghế, đành giọng:

- Tôi cho cô năm phút!

Huyền Thư vẫn đứng, cười khúc khích:

- Vợ chồng có cần tính toán sát sao vậy không?

Sỹ Đông rùng mình vì âm điệu lời lẽ của cô nàng. Lúc này anh mới nhìn kỹ lại người phụ nữ mang danh là vợ mình rồi vội vã

quay mặt đi khi nhận thấy hầu như mọi đường nét quyến rũ trên cơ thể Huyền Thư đều lộ lộ dưới ánh đèn qua lớp áo đầm mỏng tang.

Nhận ra ngay sự bối rối của người đàn ông, Huyền Thư tiến sát đến bên anh, cười khêu gợi:

- Không lẽ vợ chồng mà nói chuyện lúc nửa đêm cũng khó khăn vậy à?

Càng gần nhau, cả hai đều mất dần tự chủ. Sĩ Đông cắn mạnh môi đến bật máu để tự trấn tĩnh.

Mắt Huyền Thư thêm long lanh dưới ánh đèn, hơi thở cũng gấp gấp hơn, giọng nói mang đầy vẻ dụ hoặc:

- Ánh sáng chói mắt quá! Tắt bớt đèn đi rồi mình nói chuyện.

Trong phúc chốc, Sĩ Đông thoáng có ý nghĩ cứ làm theo cô ta. Dù sao cả hai cũng là vợ chồng, có chung đụng hay không cũng chẳng ai biết. Việc gì phải ép xác quá đáng như vậy? Đây là cô ta cố tình dăng hiến kia mà!

Anh rất muốn giày vò cô đến rã rời, thử xem thực chất con người xinh đẹp ấy là gì mà sâu hiểm hại người đến thế. Hạng người đê hèn chỉ xứng đáng được nhận sự đối xử như vậy mà thôi.

Bàn tay đã chực đưa đến chỗ công tắc đèn thì không hiểu sao anh lại nghĩ đến Tử Yên và giật ngay tay lại như bị phỏng.

Nếu chiều theo bản năng của mình thì anh không xứng đáng với tình yêu trong sáng và niềm tin mãnh liệt của người con gái tuyệt vời ấy nữa. Anh đã phụ lòng cô nhiều quá rồi, không thể lặp lại sai lầm lần nữa.

Như bị dội gáo nước lạnh vào đầu. Sĩ Đông vụt trở nên sáng suốt khác thường.

Anh cứng rắn bảo Huyền Thư:

- Yêu cầu cô ngồi xuống nói chuyện nghiêm chỉnh. Còn không thì mời ra khỏi phòng tôi ngay lập tức.

Không đạt được ý muốn, Huyền Thư tức điên người, dục vọng cũng tắt theo. Cô hẳn học xỉ và:

- Anh không phải đàn ông! Đồ hèn!

Sỹ Đông lạnh lùng chỉ tay ra cửa:

- Hy vọng là cô còn chút ít lòng tự trọng để tôi khỏi phải lớn tiếng.

Ra đến ngưỡng cửa, Huyền Thư quay lại nhìn anh, cười sắc lạnh:

- Mọi việc chưa xong đâu. Hãy đợi đấy!

Ngữ điệu đầy oán hận của cô ta khiến Sỹ Đông không lạnh mà phát run.

Bước vào nhà, Sỹ Đông chán nản thở hắt ra khi thấy bà Khang đang đút cháu nội ăn cơm, trong lúc thím Mười pha sữa dưới bếp: Anh hỏi mà bằng giọng bực bội:

- Mẹ nó vẫn chưa về hả má?

Bà Khang lắc đầu:

- Từ khi chuyển qua công ty kinh doanh bất động sản thì nó đi càng nhiều hơn nữa, chẳng thấy mặt mũi đâu hết.

Ngồi xuống ghế, Sỹ Đông giận dữ thốt lên:

- Con đẻ nguyên tình trạng “đồng sàng dị mộng” này là cho bé Mi có đủ mẹ cha chứ không phải cho cô ta rảnh tay rảnh chân, được nước đi suốt, không còn biết bồn phận là gì.

Bà Khang buồn bã công nhận:

- Má cũng cạn hết lòng kiên nhẫn rồi.

Bây giờ má không cần con nữa, con thấy giải pháp nào tốt đẹp nhất cho cuộc hôn nhân của mình thì cứ làm.

Ấm con vào lòng, Sỹ Đông chua xót nghĩ đến việc làm của người lớn lại để khổ cho trẻ con. Nếu Huyền Thư không cố tình giăng bẫy thì bé Mi đâu có mặt trên đời và đâu phải hứng chịu nỗi bất hạnh vì phải ở giữa hai đấng sinh thành mà lại xem nhau như kẻ thù thế này?

Thiếu tình thương yêu của mẹ và sự gần gũi của cha vì Sỹ Đông thường xuyên đi công tác xa để tránh mặt Huyền Thư nên bé Mi chỉ đeo vú Mươi với bà nội chứ chẳng muốn đến gần cha mẹ chút nào.

Nặng con một chút rồi Sỹ Đông đi thẳng lên phòng. Anh cần thời gian nghiền ngẫm chu đáo các vấn đề trước khi nói chuyện dứt khoát với Huyền Thư.

Chỉ cần cô ta gạt đầu thì cả bốn người: Anh, Khả Thuận, cô Út và Tử Yên sẽ được tháo gông cùm để đến với tự do.

Nghĩ đến đây, Sỹ Đông nôn nao vui sướng như viễn cảnh tốt đẹp ấy đã thành hiện thực rồi vậy.

Quá vui nên anh đã chủ quan không nghĩ đến phản ứng của Huyền Thư trước đề nghị gây sốc này vì lập trường của cô ta trước sau như một: "Không ăn thì phá cho hôi"!

Về đến nhà thì mọi người đã ngủ hết, Huyền Thư vừa đẩy chiếc Escape bóng loáng vào trong, vừa khe khẽ hát một bản nhạc trẻ đầy yêu đời: "Đêm nằm mơ phố"...

Cô chợt giật mình vì bất ngờ trông thấy Sỹ Đông ở phòng khách xem bóng đá trên truyền hình cáp. Anh tắt hết đèn, giảm volume nên từ ngoài đi vào rất khó nhận ra.

Đưa tay chặn ngực, Huyền Thư hỏi trống không:

- Chưa ngủ à?

Sỹ Đông nghiêm nghị đáp:

- Tôi chờ cô.

Huyền Thư cười nửa miệng, kéo dài giọng đầy khiêu khích:

- Cảm động quá nhỉ? Tôi có nằm mơ không đây?

Sỹ Đông nói ngắn gọn và rõ ràng:

- Cô tắm rồi uống ly nước chanh cho gột bớt chất bia bọt trong người rồi ra đây nói chuyện. Tôi chờ!

Huyền Thư nhún vai:

- Anh tập thói quan tâm đến sinh hoạt của tôi từ bao giờ vậy? Đi xã giao thì ăn nhậu là chuyện bình thường.

Sỹ Đông khoát tay:

- Cô thích uống đến quên đường về cũng được. Chỉ riêng hôm nay tôi có chuyện quan trọng cần nói nên yêu cầu cô đừng xuất hiện trước mặt tôi với điệu bộ của ma men, không tỉnh táo thì cô sẽ chẳng hiểu mình nghe được những gì đâu.

Tuy cố tình khiêu khích nói ngang với chồng nhưng Huyền Thư cũng nóng lòng muốn biết nội dung cuộc nói chuyện này nên

nhanh chóng thực hiện yêu cầu của anh rồi có mặt ở phòng khách khoảng mười lăm phút sau đó.

Sỹ Đông không để mất thời gian, nói luôn:

- Bé Mi đã ba tuổi rồi. Tôi muốn ly dị.

Huyền Thư nhìn sửng anh một lúc lâu rồi dần giọng:

- Nếu tôi không đồng ý thì sao?

Sỹ Đông thẳng thừng đáp:

- Tôi vẫn đơn phương xin ly hôn được như thường.

Huyền Thư nín lặng, ráo liết tìm cách xoay chuyển tình thế vì cô biết Sỹ Đông nói đúng luật và lần này anh rất quyết tâm thi hành mong ước của mình.

Về tình về lý cô đều không giữ anh được.

- Đến cả cha mẹ, anh ruột cô đều đứng về phía Sỹ Đông thì cô còn hy vọng gì nữa?

Cô kéo dài thời gian, Huyền Thư nói lấp lửng:

- Để coi bé Mi sẽ đòi ở với ai.

Sỹ Đông hấp tấp mở lời:

- Cô không giữ thì để nó lại đây cho tôi.

Thế là Huyền Thư đã nắm được gót chân Achile của anh. Cô cười khinh khỉnh:

- Con còn nhỏ thì phải theo mẹ. Anh không giành được nó với tôi đâu.

Sỹ Đông nghiêm mặt:

- Ở với ai thì vẫn phải đảm bảo quyền lợi tốt nhất cho nó. Nói thật là tôi không tin tưởng vào khả năng làm mẹ của cô chút nào.

Huyền Thư gật gù, nở nụ cười thâm hiểm:

- Anh nói đúng đó. Tôi không để trẻ con làm vương chân vương cảng. Bé Mi ở với tôi là một chuyện, còn tôi chăm lo cho nó tới đâu lại là chuyện khác.

Sỹ Đông giận đến nghẹn lời, cương quyết thốt lên:

Tôi sẽ xin tòa cho quyền nuôi con.

Huyền Thư cười mai mỉa:

Cứ xin đi rồi xem tòa phán quyết ra sao.

Nói cứng vậy thôi chứ Sỹ Đông biết là mình thất thế hơn cô ta rồi:

Nhìn vẻ mặt thất vọng của chồng với niềm thỏa mãn Huyền Thư đứng lên, nói một cách đắc thắng:

- Cứ từ từ suy nghĩ tìm cách thắng tôi đi nhé. Kiên trì là tính tốt nhất của tôi đó.

Về điểm này thì Sỹ Đông phải công nhận là cô ta tự hào không sai chút nào vì phải là một người đàn bà thì mới biết cách trả thù thâm độc nhất" như ba De Rieux đã nói.

Huyền Thư đã nắm chắc con bài tẩy trong tay: Biết anh lo sợ cho bé Mi, cô ta nắm đây làm món hàng trao đổi. Chắc chắn khi anh cương quyết ly dị thì cô ta sẽ đổi xử tệ bạc với con bé để trả thù anh, dù nó cũng là con ruột của cô ta.

Mỗi hận dành cho anh càng ngày càng sâu sắc không đời nào Huyền Thư chịu để cho anh được thanh thản khi bỏ cô đâu.

Thế là Sỹ Đông phải chấp nhận thua ngay trên sân nhà.

Đang tô lại son trên đôi môi căng mọng chờ thêm quyến rũ, Huyền Thư bỗng oằn mình né vong tay ôm đầy tham lam từ phía sau của Thái, cười khúc khích:

- Điều khoản này không có trong hợp đồng nha. Coi chừng bị nhân viên kiện là phải bồi thường nặng đó.

Thái hau háu nhìn đôi gò ngực nhấp nhô đầy khêu gợi của người đàn bà đẹp trước mắt, nói dẻo quẹo:

- Nhưng hợp đồng ký ở sân sau thường có giá trị hơn hợp đồng chính thức nhiều.

- Làm nghề kinh doanh, em thừa hiểu điều này chứ?

Ngửa cổ ra sau cười giòn tan, bộ ngực no tròn của người phụ nữ càng được dịp phát huy hết ưu thế để chủ nhân của nó có quyền nũng nịu ra giá:

- Được lợi thế gì đâu, sao em không thấy?

Gã đàn ông sành sỏi kinh nghiệm trên thương trường lần tình trường này buông cầu trả lời đầy ý nghĩa:

- Tại em không chịu đưa mắt nhìn kỹ xung quanh mình thôi.

Huyền Thư làm theo lời gã rồi phụng phịu kêu lên:

- Em có thấy gì đâu?

Cô chưa nói hết câu, đôi môi tham lam của Thái đã hứng trọn phần còn lại rồi. Thật lâu sau mới nghe giọng cô thốt lên nho nhỏ:

Còn trong giờ làm việc đó, coi chừng người ta để ý.

Thái khoát tay, nói đầy tự tin:

- Anh là sếp ở đây. Đứa nào muốn mất việc thi cứ lên tiếng.

Huyền Thư kéo dài giọng, mắt môi ướt rượt:

- Sếp không sợ nhưng nhân viên sợ lắm đó!

Thái hỏi ngược lại với vẻ phật ý:

- Em không tin anh à?

Người phụ nữ vội vuốt ve:

- Không tin anh thì em còn tin ai nữa?

Chẳng qua em muốn thấy bằng chứng có thể để củng cố niềm tin vững chắc hơn.

Thái cười to:

- Em khôn ngoan lắm, sắc sảo lắm. Đã muốn vậy thì anh nhắc vài chi tiết nhỏ cho em nhớ: Mỗi bao thư bồi dưỡng be bé xinh xinh mà em nhận hằng tháng có giá trị bằng ba tháng lương của những thằng kỹ sư suốt ngày phơi mình ngoài nắng theo công trình xây dựng có ý nghĩa gì hả cưng? Chẳng lẽ công việc nghe điện thoại và tiếp khách của em lại đắt đến thế sao?

Hiều tay đại gia về địa ốc này đã ngửa bài ra chiếu, Huyền Thư cười thật ngọt, cất giọng thật êm tai:

- Anh nói sao thì em biết vậy.

Thái cười khùng khục:

- Em tôi ngây thơ vậy sao?

Huyền Thư đong đưa sóng mắt:

Có ngây thơ khờ dại thì mới cần sự phụ dìu dắt chứ.

Biết người phụ nữ tinh ranh nay đã bật đèn xanh, Thái hớn hở xông tới:

- Muốn học thì dễ thôi. Cuối tuần này, em đi Macau chơi với anh hai ngày nhé?

Huyền Thư bĩu cặp môi đỏ mọng màu son:

- Qua đó la thua bạc anh gán em vô casino hay tiệm massage thì sao?

Hấp háy cặp mắt đỏ ngầu đục vọng, gã đàn ông nhúc nhích cặp ria con kiến, cười lẳng:

- Ai lại phí phạm của trời như vậy? Anh không ngu đến mức đó đâu.

Huyền Thư đáp lửng lơ:

- Đến ngày đó em sẽ trả lời.

Biết cô nàng giữ giá, Thái nhún vai:

Đôi bên tình nguyện cuộc vui mới trọn vẹn. Anh không ép uống em đâu.

Chẳng biết nghĩ gì trong đầu mà Huyền Thư bật thốt lên:

- Còn chồng con em nữa chứ! Anh tưởng em thích xách giỏ đi chơi là đi bực liền sao:

Thái cười khẩy:

- Thằng chồng em là đồ bị thịt, đừng nhắc đến làm gì cho rát tai. Em đâu phải mẫu phụ nữ "ba đảm đang mà đòi chu đáo việc nhà chứ.

Không còn gì để nói nữa, Huyền Thư chấp nhận thua cuộc, hứa với Thái:

- Em sẽ đi với anh. Nhớ sắp xếp cho khéo nhé.

Thái phưỡn ngực:

- Giám đốc đi công tác với thư ký riêng, ai dám ý kiến hả?

Huyền Thư lim dim mắt, để mặc Thái mon man bờ vai trần của mình vì cảm giác thỏa mãn. Cô phải sống cho mình chứ!

Sỹ Đông chưa hề đem hạnh phúc đến cho cô vì thế chẳng việc gì phải giữ gìn, chung thủy với anh ta cả.

Sau lưng cô, không biết chừng Sỹ Đông với Tử Yên đã làm tới chuyện gì nữa kia.

Nghĩ đến đây, Huyền Thư lại bưng bưng lửa giận.

“Hừ, cảm sùng thì đã sao” Thái vừa cũng cấp tài chính lại vừa khéo léo chiều chuộng cô, ngã vào vòng tay của anh ta là chuyện đương nhiên. Có là kẻ ngu mới không biết hưởng thụ.

Với những ý nghĩ đó, Huyền Thư không giữ kẽ nữa, bắt đầu hưởng ứng những động tác âu yếm táo bạo của gã đàn ông sành điệu:

- Ngoại tình ư?

- Chuyện nhỏ!

“Ngoại tình này từ rất xưa

Cứ nom như thể mới vừa hôm qua!

Tình tang...dắt díu rất xa

Bến Mê, Bến Lú lại qua Bến Buồn

Yêu thì chớp bể mưa nguồn

Say thì núi lở biển cồn bão giông.

Đã chồng mà chẳng đã chồng

Dã vợ mà lại là không đã gì

Máy lúc đến, lép lúc đi.

Máy khi tình được nên gì... vẫn say!

Ngoại tình - gió gió mây mây.

Ái ân đem vắt ngọn cây ngô đồng”

(“Lục bát ngoại tình” - Tô Nguyễn - Lê Hùng)

Thấy Huyền Thư son phấn rục rở, đeo túi xách linh kinh chuẩn bị ra khỏi nhà, thím Mười rụt rè lên tiếng:

- Mợ đi xa hả?

Huyền Thư nhăn mặt khó chịu:

- Thím canh giữ tôi à?

Người vú nuôi nhăn nhuc đáp:

- Không phải! Tại cậu Đông đã đi công tác dưới tỉnh mấy bữa nay, giờ mợ đi nữa, có mình tôi ở nhà. Bé Mi chích ngứa hồi sáng, thấy lừ đừ không khỏe, rui có chuyện gì thì biết làm sao?

Huyền Thư cau mày bực dọc, thầm rửa số mình sao xui xẻo!

Nếu biết trước để đưa con ra mà phiền phức như vậy thì hồi đó cô đã chẳng bỏ thuốc kích thích gai Sỹ Đông vào trồng làm gì "Cổ đấm ăn xôi" bao lâu nay, giờ cô mới thấy mình dại dột.

Đã hẹn với Thái từ trước, không lẽ vì chuyện âm đầu của đứa nhỏ mà hủy chuyến đi sao?

Bao thú vui đang chờ đợi, Huyền Thư không thể bỏ qua.

Chẳng cần nghĩ lâu lắc, cô bảo thím Mười:

- Chỉ có ba nó biết đi làm việc, còn tôi ngồi chơi xơi nước sao? Tôi đi ký hợp đồng với sếp, quan trọng lắm, không bỏ được. Có gì thì thím nhờ nội, ngoại lo phụ. Hai ngày nữa tôi mới về:

Dứt lời, cô đi vùn vụt ra ngoài như sợ bị kéo áo bắt ở lại vậy.

Thím Mười chỉ còn biết lắc đầu, quay vào chăm sóc cho đứa bé ba tuổi đang nóng sốt, ói mửa sau mũi chích vaccine ban sáng.

Mắt sáng rỡ, Thái cười hô hô khi cánh cửa phòng khách sập vừa khép lại. Không cần giữ ý giữ tứ, màu mè chút nào nữa, gã nhấc bổng Huyền Thư lên, xoay tròn mấy vòng rồi đặt xuống giường, vừa hôn ngấu nghiến vừa thốt lên:

- Thiên đường! Đây đúng là thiên đường của chúng ta...

Huyền Thư nồng nhiệt đáp lại nhưng tâm trí vẫn gợn chút lo âu.

Suốt thời gian ngồi máy bay, cô tắt điện thoại nên không liên lạc với người ở nhà được, chẳng hiểu bé Mi có khỏe lại chưa?

Dù có ích kỷ đến đâu thì chút lương tri của người làm mẹ vẫn còn sót lại trong cô. Huyền Thư nhồm dậy, với tay cầm lấy điện thoại.

Thái chặn tay cô lại, cau mày:

- Em định làm gì đó?

Huyền Thư phân trần:

- Con em bệnh. Để em gọi về hỏi thăm cho yên tâm.

Thái gạt đi, giọng lạnh tanh:

Đã qua tới đây rồi thì chồng con, công việc gác hết lại. Chỉ còn anh và em thôi.

HuyềnThư cố thốt lên lần chót trước những đợt tấn công dồn dập, càng lúc càng tham lam của gã đàn ông:

- Nhưng em thấy có cuộc gọi nhớ...

Không để cô nói thêm, Thái nhanh tay bấm nút tắt nguồn cả hai chiếc điện thoại của cô và hấn rồi ôm chầm lấy cô, cười khoái trá:

Vậy là khỏi ai làm phiền! Huề nhé! Cả anh cũng ở ngoài vùng phu sóng luôn.

Bị nhấn chìm vào cõi mê đắm, HuyềnThư thật sự quên hết mọi thứ trên đời. Bên tai cô dường như vang lên lời giục giã:

“Mau với chứ! Lẹ làng lên với chứ!”

Em em ơi, tình non sắp già rồi”.

(XD)